

малко момче, което пътува контрабандя с аероплан през Алпите. Момчетата слушаха и бяха много доволни от разказа на Петър.

Дванадесетиги беше Руди. Той разпознава радиото, а Карл се олуци. Руди иначе да извърши някои допълнителни работи: да свърже жици, да направи съединението и пр. Десет минути трябваше да го подготвят за работата. След това той взе слушалката и изпробва самия апарат. Паък настъпи мълчание. Учителът сравни двата апарата. Тъ бяха съвсем еднакви. Иначе в тази работа не беше въ ред. Очакваше се петкратно да види дали радиото на Руди ще работи.

Най-сетне Руди шастна извика: — Сега мога вече да се чуе много добре.

След това всички искаше да послуша и слушалката минаваше от ръка на ръка. Всички чуваха великолепно. Това направи особено силно впечатление на момчетата, които не бяха участвали в днешния разговор.

Тогава Руди извика: — другият апарат е също въ ред, ала беше погрешно свързан. Само с едно допиране и Руди постави другият апарат въ ред.

Последният три момчета изнася нищо особено за показана. След това започна гласуването. Всички тръбваше да каже кой предмет му най-малко. Кукленият театър

става. След малко той се измъгна навън.

Чакай сега учителът попита: — Какъ е съ Карл? Той самъ ли е направил радиото?

— Може би на сън! — измъгна отъ всички страни момчетата.

— Но отъ къде е взелъ тогава радиото?

Всички погледнаха къмъ Руди. Ала на Руди тази работа не беше приятна. Тръбваше ли сега, следъ като получи вече наградата, да обажда на учителя историята съ радиото? Карл получи вече своето наказание. Учителът не беше да се намъса въ тази работа.

— Ще ви кажа, господинъ учителю, ала само ако не ще го наказате.

— Но азъ и не мисля за това, — отговори учителът. — Вие тръбваше само да се седите и показвате, когато имате някои каранице попенду си.

Руди каза тогава: — Карл ми взе радиото. — И следъ това той разправя за нощното събрание при леля Роза.

— И така вие малки разбойници презъ цялата нощ не сте били въ кщи? — попита учителътъ наръщенъ. Но момчетата забелзеха, че той не е толкова сърдитъ колкото изглеждаше. — Това не бива да правите другъ път.

— Господинъ учителю, — помоли се Руди, — ще бидете ли така добър да дойдете съ менъ въ кщи. Родителитъ ми не знаят нищо за цялата работа. Тъ ще се радватъ много, ако вие низ разправите всичко. И вие всичкитъ тръбваше да дойдете, — каза Руди на другитъ тринадесет момчета.

Учителът и момчетата бяха съгласни. Цялата компания потегли начело съ учителът и Руди. Показнаха. Майката на Руди отвори вратата и се изплаши, като видъ толкова много хора предъ вратата.

— Боже Господи! — извика тя, — какво се е случило?

— Ние искане само да ви поздравимъ, госпоно, — каза учителът.

— Но за какво? Възъ нямамъ рожденъ денъ, — очудено отвори майката на Руди.

— Вашата Руди спечели първа награда за едно изработено отъ него радио на една изложба, която азъ устроихъ.

Майката се зарадва, разбери се, много, прегърна своето момче и го целуна. — Затова ти вчера беше толкова неспокоенъ, — каза тя.

— Не защото, — отговори Руди, — сега ще ви разправа.

Бещата и сестричката също излъкоха.

— Сега всички ще вземемъ актре, — каза бещата на цялата компания. И всички възвяха. Голфингъ сканаха на канелето, а момчетата — по двама на всяка стол.

Руди разправя сега още веднъжъ подробно и съ горавостъ цялата история съ радиото.

— Какво? Цяла нощ не си били ак-

на също получи три гласа, приказната на Петър четири, а радиото на Руди осем гласа. Учителът отиде при Руди, стисне му ръката и заяви високо: — Руди има най-много гласове и на него давамъ наградата. Карл, по-зеленъль отъ азъ, стоеше въ единъ път на